

**NO HI HAURÀ INDEPENDÈNCIA
SENSE RUPTURA**

Jordi Badia

Periodista

Coratge per a la ruptura

La decisió de tretze diputats del PSC de votar a favor del dret a decidir dels catalans, tot el grup tret de la seva cap de files, Carme Chacón, tindrà la transcendència que el dia a dia de la política li acabi atorgant. Massa sovint tendim a exagerar el valor dels gestos i n'avancem conseqüències positives que encara no sabem si tindran. Tanmateix, el PSC ha tingut un gest coratjós que no només cal rebre amb satisfacció i aplaudir des del catalanisme i la política, sinó que caldria agafar-lo com a referent del que haurem de fer els catalans si volem ser sobirans. És clar, salvant totes les distàncies que són tan enormes i tan incomparables que hi tenen ben poc a veure. El que vull dir és que no hi haurà independència sense ruptura, una de veritat i no pas una de pa sucat amb oli.

L'ESCENARI QUE HAVÍEM vist a venir fa mesos es va atansant inexorablement. Cada pressupost que passa, el govern espanyol empeny una mica més la Generalitat a l'abisme financer. El govern català no pot pagar les farmàcies ni gairebé ningú i una altra vegada ha de prendre una paga als seus funcionaris per agafar una mica d'aire, i ni així no se'n sortirà per complir amb el dèficit que li deixen fer a Madrid. Mentrestant, el govern espanyol no li paga el que li deu, no li afluixa el marge d'endeutament i li escatima el crèdit. Fa tot l'efecte

JOAN OLLER

que l'escanya d'una manera estudiada i programada. Ara: aquest ofegament premeditat no seria una política en ell mateix, tan sols un mitjà per arribar a una estació de punt final.

Encara no hi ha una majoria suficient per convocar un referèndum o una consulta i guanyar-lo

Perquè transitant per aquesta via la Generalitat s'aboca a la fallida, i la fallida la deixarà en mans de la intervenció.

AQUEST CERCLE "MONSTRUÓS", per dir-ho amb el qualificatiu del conseller d'Economia, Andreu Mas-Colell, només és pot trencar amb un canvi de rumb sobtat. El que es veu a venir no és un xoc de trens, malgrat que aquesta hagi estat la metàfora més usada, perquè, vista la grandària i la potència d'una i altra màquina, no hi podria haver cap trompada, sinó que una, la de l'Estat, passaria pel

damunt de l'altra, la de la Generalitat, sense ni adonar-se'n. Més aviat em sembla una cursa a contrarellotge per obtenir una posició favorable. Més m'estimo la metàfora dels escacs, per tant. També perquè m'hi va bé el moviment de ruptura que deia en començar. En els escacs, després de l'obertura i dels moviments de posicionament, si cap dels dos jugadors no ha comès cap error irreparable, s'arriba a una posició de lleuger avantatge per a l'un o l'altre, o de taules inevitables, que només es pot resoldre amb un moviment de ruptura, que trenqui les posi-

cions establertes i esberli l'ordenament heretat.

FINS AVUI, EL CATALANISME que defensa el dret a decidir i el que, a més, vol exercir-lo per guanyar la independència per a Catalunya, ha fet moviments en aquest sentit que l'han anat situant en una posició favorable: la independència és a l'agenda política i, si les enquestes oficials no s'equivoquen tant com solen fer-ho quan pretenen predir els resultats d'unes eleccions, hi ha una majoria de catalans que la vol. Ara: tots aquests moviments, els avantatges posicionals que fan guanyar en el tauler, estan sent contrarestats pel jugador espanyol i tot el seu equip d'analistes carregats d'artefactes sofisticats i eficaços. En els escacs, cap moviment de ruptura s'ha de fer mentre la victòria no estigui garantida perquè és causa de derrota ràpida i inapel·lable. Cal molt de coratge per decidir-s'hi i molta intel·ligència i sang freda per saber en quin moment precis s'ha de fer. En la política passa tres quarts del mateix, però amb dues diferències cabdals: no és cap joc i hi ha en joc el futur d'una generació almenys. I ara a Catalunya encara no hi ha una majoria suficient per convocar un referèndum o una consulta i guanyar-lo, ni se sap (ni es podria saber, ni s'hauria de saber, no obstant això) que hi hagi el suport internacional imprescindible perquè sigui reconeguda com a estat independent de manera immediata i definitiva.